

De vakkenvuller heeft mooie, felle ogen

NRC HANDELSBLAD 19-06-09

WINST,
Blz. 10

Schrijver **Arnon Grunberg** verblijft in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 4 in een serie.

De negentienjarige zoon van Refika, een Turks-Nederlandse vrouw bij wie ik de nacht zal doorbrengen, komt uit de Albert Heijn. Hij draagt een trainingspak en hij heeft mooie, felle ogen. Dirën heet hij.

„Ik vul vakken,” zegt Dirën.

„Je spiegelt toch ook,” zegt zijn moeder. Ik wist eerst niet dat het een beroep was: spiegelen.

„Nee mam,” zegt Dirën, „spiegelen is producten recht leggen.”

Ik kijk naar mijn dolma's.

„Donderdag horen we of hij geslaagd is voor zijn vwo, maar hij wil niet eens zijn diploma ophalen. Dan zit hij met vrienden op een Grieks eiland. Maak ik me zorgen om. Alleen maar jongens.”

Met mijn mond vol dolma's vraag ik: „Wat ga je hierna doen?”

„Weet ik nog niet,” zegt Dirën. „Bij de recherche of bij de geheime dienst.”

„Bij de CIA?” informeer ik.

„Dat lijkt me wel wat,” zegt hij.

„Dirën betekent strijd in het Koerdisch,” zegt zijn moeder. „Hij wilde niet groeien in mijn buik. De dokter zei: dat wordt niets. Maar hij is toch geboren en daarom heb ik hem strijd genoemd.”

Er komt watermeloen op tafel. Dirën gaat zich omkleden voor de disco.

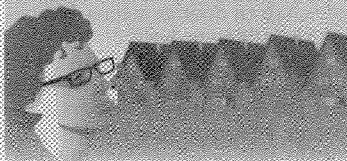
„Op mijn achttiende ontmoette ik zijn vader, een Koerd,” zegt Refika. „Dat vond mijn vader natuurlijk niets, om te beginnen omdat hij een Koerd was, en verder omdat hij een vluchteling was. Mijn vader zei: een vluchteling kan geen ver-

antwoordelijkheid dragen voor familie. Nou daarin heeft hij gelijk gekregen.”

Refika kijkt dromerig.

„Na een tijd kwam hij om mijn hand vragen. Dat moest wel. Traditioneel doe je dat met een familielid, maar hij had geen familie hier, dus kwam hij met zijn baas.

Met Grunberg in de vinexwijk

Maar ik wilde niet trouwen. Mijn moeder zei altijd: als ik geen acht kinderen had was ik allang gescheiden. Ze is analfabeet maar wel heel slim.”

Refika begint de tafel af te ruimen.

„Mijn vader zei: laten we dan tenminste een feest geven zodat de Turken denken dat je getrouwd bent. Toen hebben we een feest gegeven hier in Utrecht. Maar getrouwd ben ik nooit.”

Dirën komt naar beneden in een goed gestreken, blauw overhemd.

„Ik heb hem laat besneden,” zegt Refika. „Hij wilde niet meer naar zwemles. De andere kinderen zeiden: jij bent toch een moslim. Tegenwoordig gaat dat makkelijk. Ze doen er een ringetje omheen. Dan sterft de huid af.”

„Interessant,” zeg ik. „Ik ben nog gewoon met het mes besneden.”

(wordt vervolgd)